

Jak žech fotil na Hukvaldách

Venku fajnje, stromy barevne, slunko svitilo, mrački jak v Simpsonsnych. Nějednego fotoamatera svrbi spušt na boxiku či zrcadlu a všeci foti "podzim". Tuž tež bych moh cosik cvaknuť a narvať to na weby, ni? Po robotě skaču do feliny (zajimave, že aji OSTRAVAK jezdil stejnym strojem), zapinam kosmicki pohon na propan a sem tam aji butan a vyražam vsťřic podzimu do Hukvaldske obory. Foťak aji s trojnožku se na zadnich sedačkach pohupuje na kvalitnim kobercu ostravskich silnic, co par metru stavim duchodcam na přechodu, bo v marketach majum akce, tak se jich zas vyrojilo požehnanje. Po pul hodce v smogu oceloveho srdca republiky, konečně mizym z vypadofki na Přýbor a uhibam smjer Brušperk, Fryčki, Hukvaldy. Venku těplo, slunko pere jak sedlak cepem, tak třa dať pozor na Langerove synki, estli kaj eště něuzaviraju sezonu s grilami. Mijim Stařič na kopcu (tež fajna šachta, tu ešče nemam vyfocenu-tak přišťě), kličkuju mezi đurami v asfaltje a pozoruju estli už mi nemizi dobre svjetlo. Po 30 minutach jízdy v kombiku projížďam krajem Janačka a slyšim ty jeho noty, jak mi brnkaju o narazniki. Kurňa nebyt mojego postřehu a dovednosti Šumachra, zabil bych aji Bystroušku. Sviňa přebihala ze slipku v pysku a navic mimo přechod. Fuj spotil žech se až na řiti. Uhibam na Kozlovice a už ho vidim v cele kráse. Fakt podzim jak cyp - žlutý, zelený, hnědý sem tam aji červená prokukuje, slunko to barvi zlatymi temperami a za plotem v oboře parohač. Brzdim až mi destičky vyskakuju z podběhuch, zapinam blikački, potichu vytahuju teleskopicku trojnožku a šrubuju foťak. Pazury se mi třepu bo už se vidim na cenach worldpresfoto, jak přebiram oceněni. Na filtry nima času, parohač je neklidny a věťři nozdrami. Kradmo jak pytlak ve filmach s Holym se bližim k plotu, zo00000om vyjížďa na maximum, ostřim a.....guvno. Asi učul moji pižmo abo ferariho bleka co se s nim rano cakam a už byl v řiti aji s parohami.

Sedam sklamany z nezdaru a ujižďam dal k rybníku v oboře. Na netu, bo aji ja se pohybuj v tym eteru, ma haviřovski chachar Marcel Fuj Čik fajnu fotku (taku tu nudlu, jak my machři pravimy pan aromaticku), tak chcu zkusit plagijat v praxi. Odstavuju stroj u vjezdu k předaju ryb a idu se spytať děduly co tam cosi pucuje: "Dobrý den, prosím Vás, dá se tady kolem Vás dostat k tomu rybníku? Chtěl bych si udělat pár fotek. Bylo by to možné?" Napjaty jak u maturity a v očekavani jak při zkuškach na Bani, odeziram z jeho pyščiska: "Ni to by něšlo synku, bo je říje a hajni tam možu střílat. Id se domluvit z odborným, jo se to na tryko něvezmym!!!!"

Oborneho znum, ten se mnu chodil na prumku, ale že by mi povolil foťiť oboru to něvim. Nasrany se otačam na dvojpruhu (felina ma rejď jak ZIL, tak taňcuju tam a zpatki) a valim z jednym mazlym daňkem na yksdekartě do chalupy. Na mostku přes Ondřejnicu se ohlidnu, bo periferijovym okem cosik vidim a fakt scenerija jak sviňa. Felině už ventilator fuči na plne obratki, bo furt startujym, brzdim a zrychlujym, tak ju vypinam do stendbajmodu, zamykam, kabelu s fotonařadim přes rameno, jak pošťevačka při roznašce duchodu a idu na věc. Polaryzak, přechoďak, slunečňo clona (začínam vypadať jak paparazy při nehodě Dajany), okem fotoamatera poučeneho webami ostravaci.cz a inšimi hledam tu pravu kompozíčku, chystam expozični vějyř (tuž nevim estli mě to budě aji ovivat) a mačkam spušt. Cvak-cvak-cvak a už čučim do dispelaja co z toho bydě. HaDeRka jak z čitanki. No dobre doladime to v komputeře, tym matixem to proženěme, změnime křivki, barvy, osaturujeme, vinětaci odstranimy, svislice srovnymy, zmenšimy, oramujeme a namailujeme to šefredaktorovi!!!! No a co mi vylezlo s tišťaku a jinych švabu ve foťaku a co se tu tvaři enem jak jednički a nuly se podivejtě sami. Jak se vam muj příběh libil, tak mi napišťě web www.havlaskovi.cz do navštěvni knihi a ja zas cosi sepišu. Ostravak se dava pauzu tak snad nebude vadiť, když mu do toho trošku zafušuju. Kopyrajty snad neporušim. Čest a dobre svjetlo fšeckim fotografistum pod slunkem

P.S. a eště poděkováni, jak je včil moderni děkovať za početi, učitelkam taňca či zpjevu (šak to zname z oskaruch a TÍTÍ a), tak ja děkuju manželce, kera mi trpi moje fotovylety.

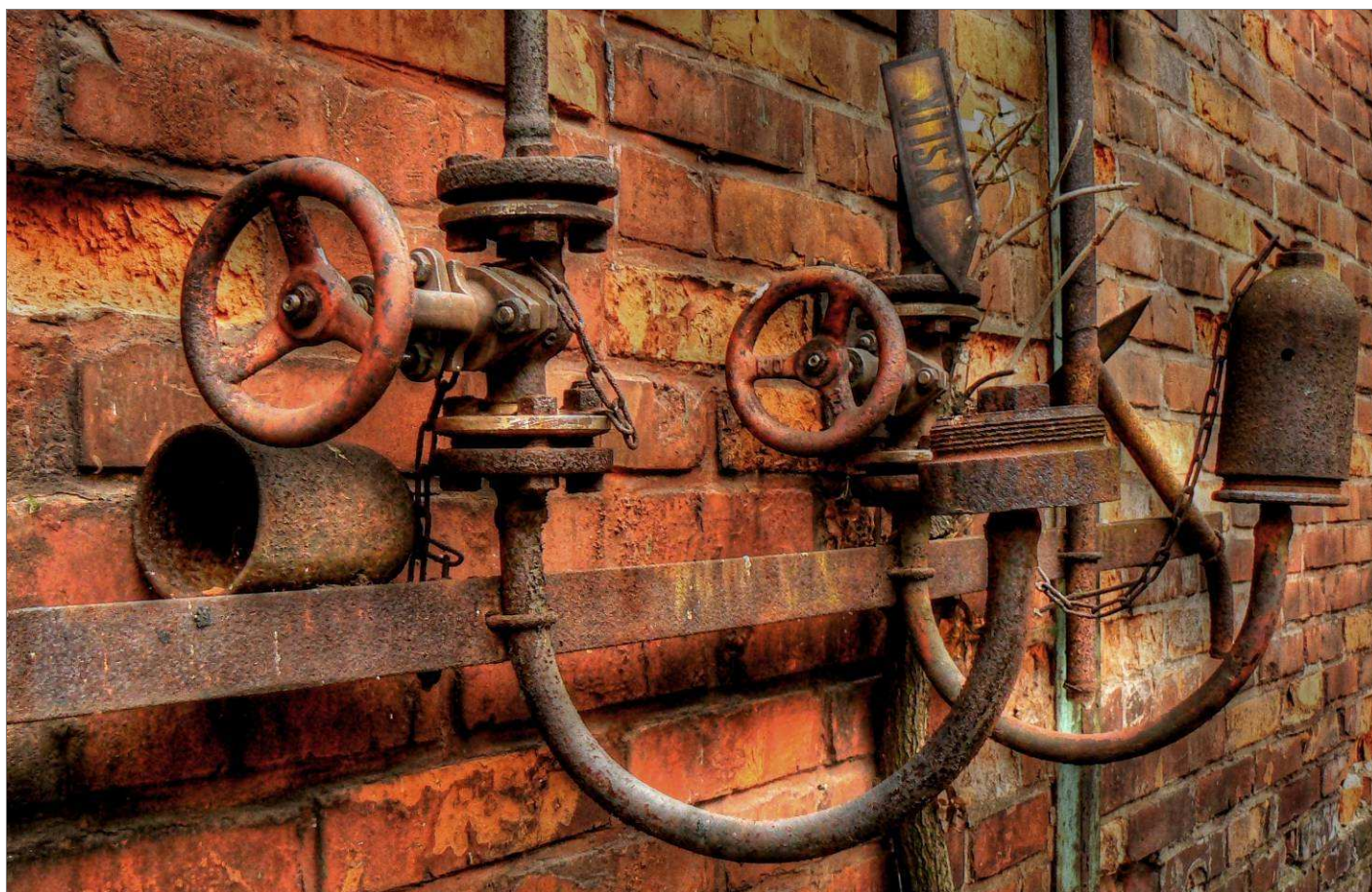
Jak se foti industryjal

Istě stě si těž všimli, že aji diki ostravakum se zvedla vlna industryjalnich fotek a fotografistu. Je to dobře, bo to je moderni a uchovava to aspoň na paměťovych medýjach a harddiskach fotki fabrik, šachet a zavodu, kere beztak jedneho dňa spadnu, abo jich roztrhajú tyimi autonuzkami. Na technicke pamatki u nas zatim v rozpočtu moc nězbyva.

Mnje osobně tež chytla ta kategorija foceni za chlopeň a tak žech se dluho brusil zubek na Dolni oblast' ve Vítkach. No a jak řyzenim teho šefa navchu (či osudu pro ate isty) to byl pravě ZUBEK, kery mi zajistil volňaska na foceni pod pecami. Kdo něznatě ZUBKA, tak věztě, že to je třinecki chachar co krom inego foti hlavně werk v Třiřcu (www.pavelzubek.cz). Šmatle věčně s kanonem, či jak se to jeho dělo nazyvo, k temu stativ a cvaka železarně v pohledach, jake by ani Saudek něvyčaroval. Pravda, Saudek je specialista hlavně na tluste kity a vělkioči, ale to něva.

No, ale zpatki ku tematu, ať něskaču na iny příběh. Raz mi Zubek křestnim Pavel (řikejme mu třa Palo) napísal do majla, že idě ze synkami z jejich fotokružka cosik blejsknuť do Vitkovic a že mu v prezenčce zbyva volna kolonka, tak estli něchcym tež se zafotiť? Tuž baže ja, taka nabitka se něodmita, bo příležitost třa čapnut za drdol.

Slovo dalo slovo a už my se schazali, jak švabi na radegast u vratnice do Dolni oblasti. Zlustrovali nas, jak při vstupu do sněmovni, na paly my nafasovali blembaki v bílych barvach (to aby nas pruvodkyňa měla furt na očach mezi tyimi rezavými rulami a aby nam na paly cosik něspadlo, bo jeden nikdy něvi). Po paru metrach, kdy svjetlo našim čockam něpřalo, bo nahoře kdosik zatahnul žaluzki, začala akca "fotodostihí". Po očku sem kukal, kdo co vytasi z kabele a batoha a tajně sem dufal, že muj Panasonic efzetsedum nebude pusobiť vedle tych zrcadel jak děcka hračka. No stud opadnul a 6 ľudi se rozprchlo kolem peci. Ten po čtyrech lozil u Veruny (to je taki vagon na žel'azo), další na žebřiku, jedna děvucha (jasne aji baby focum prumysel) štelovala stativa do polohy vhodne k makrozaběru, iny honil bubliny ve vodovaze a ja kukal jak se robi profifotki. Tež sem cosik nakomponoval, bo ruly na oranžovych cihlach ve mně evokovaly ruzne jinotaje.

Do teho naša pruvodkyňa, taka fajna vitkovicka robka, přednašala praxi ověřeny přyběh peci, pecarů a dalších co tu v historii něchali sily, zdravi a tak. Aji velin z čudlikami byl fajny a tak žech se na par minut stal Hujerem. Tež tam bylo spousta ovladacich prvku, jen kožena sesle byla nahrazena polstrovanym křeslem. Vystřídali zme se spořadaně v kamrlíku, každý cosik prohnal čocku a šlo se pod pece. Tajemno tu dycha z každého kuta, tam je mantel jak z azbesta, tam zas cosik jak žilotyna, vedle lyžka jak z kovoveho bagrosaura, no raj pro ľudi co to radi fotja. Blesky nam cvakaly jak kryminalistum z Lasvegas, akurat, že nas někontroloval Grisom ani ten s tu rezavu palu co ju nosi vybulenu, jak naš někdejší vladni šef. Jak mi z teho chozeni začla hlasit kontrolka navštěvu wecka, vzdalil žech se za jakysi roh, ulevil ledvinam a valil zpatki ku zaparkovanemu stativu. Pruvodkyňa oči navrch hlavy, bo pry tam maju senzory a možna žech spustil alarm u kuklaču. Naštěsti to byl neosoleny poplach a tak se šlo dali. Paměti na kartach ubyvalo, akumulatory pozbyvaly voltampery a my se blížili k zlatemu hřebu vyleta. Vitkovicka kastelanka nam odkodovala a odemknula aji halu, kaj zřejmě Žil Vern skovaval ty svoje bazmeky. Šici stroj pro obry, figurki na šachy v dvumetrovem provedení, maznički, olejnički, vački a hřidele – no ocelove město v realu. Chvilu zme drželi pietu před umem našich prapraotcu a pak už zavěrki cvakaly na plno. Sem tam a něnapadně sem mrknul na Pala, jak se ku temu stavi, co a jak šteluje, ale knovhov

sem mu něukradnul. Venku, kaj už se mezytym ganc zetmělo, zme pofulali, jak se tam mezi tymi nytovanymi stavbami prohaňal aji Vyndisel (znaně ho jak s třemi ikskami na karku maľem odstřelil na Vltavě bombu ruskich anarchistu) pak zme potřepali pazuru pruvodkyni za profidřisty a trpěľivost' a valili domu ku komputeram zpracovavať naše ulovki. No a tak už vim, jak se foti industryjal. Chce to dobre svjetlo, nabitu baterku, dobre oko, trpěľivost, stabilni stativ a kreatyvitu umělca. A pak něni boha aby se to aspoň vam samotnym něľibilo.

Uznejtě sami, kam se hrabu pražaci s hradčanami na naše nasvicene pece. Až raz bude Wilis točit' pokračovani Armagedona, možu NASA natočit tu v Ostravě, bo startovací rampu už tu mame. U dalších příhod z meho fotoživota zase brzo napřečtenu.

Punč, ořiški a Vinetu aneb blůz dyzlovych aqregatu

Tak se zas rok s rokim zešol a na ľudi začla dychať vanočni atmoška. V obchodach vyhravajum koľedy, blyštum se baňki, třpytki a další capiny na strumek, regale plne kosmetickych baličkuch, hraček, pyrostrojů a podobně. Ulice zařum vyzdobene neonovymi sněhulakami, svičkami, kajkere naměsti mo svojum jedle, smark abo ozdobjunum břizke. Estli letos vanoce bydum bile, to vi snad enem buch (no možna aji papež a Zakopčanik), ale jedno je iste – dyž nic, tak bydum vanoce modre, bo jak zpivo tyn barevny pies: “modrá je dobrá”.

V Ostravě na Masarykaču je modry strumek, v Haviřově modre „Vítá Vás...” a modre šňury u Budoucnosti co je včil Elan. Ale jo vum chcym napisať o atmoške na pláče před Lasym, kaj žech samo sebu tež cosik vyfotil. Utery odpoľedně, v luřtě sychravo, dešť na spadnuti a kolem vuňo punč, pražene ořiški, bramboraki, medovina a dyzlove aqregaty. Loni ti archeologičti nadšenci rozkutali naměsti a hledali asi chlopa od Vjestonicke Venuše a tak se tradyčni trhy někonyaly. Na kuřim rynku jakysi mobiloperator postavil kluziště a tak bylo po vanocach a všeci se mohli maksimalně kležat'. Na sčesti

už je naměsti v rychtyku, budki postavili, strum vsadili do betuna (ten zemovy stojan moc stabilně něpusobi, tak se dejtě pozor, ať to nimotě na glove aji z žárovkami), světylkanatahali a tak to propuklo. Ja a muj věrny druch-panasonik zme vyrazili zachytit obrazem ten adventni mumraj, shon a blbinec, kdy pry ludi majum k sobě bliže a každý je na každého jak milijus.

Vůně vyše popsane (ty oříški mě fakt lakaly) doplňuje co par metru vyfuk dyzloveho motora, to aby se stankaři mohli svitiť na to, jak se im hybum kšefty. Šaly s čapkami, fusekle, trička, ubrusy, firhangi do oken, baňki, pochutiny, hlavolamy a rozličny tovar se tu tisni na par metrach čtverečnych, do tego indiani kajsik z Bolovie co tu u nas už zdomacněli, vyhravaju songy, jak z knížek o načelnikovi Vinetu.

Zajimave kaj ti rudi bratři vzali vypalovački, aby mohli ty pisnički z prerii napaliť na cedečka? Možna im to tam pašuje bratr Olda Shetrny. O kus dali žasnu, že je tu nove zlatnictvi, nos mam na vyloze, prohližum se šperki ze zlata a naraz mi to v pale zacvakně, že to su asi socialni davki promjenjene na „gold“ a ja nestojim u zlatnictva, ale před ka ef cečkem a ve vnitřku je protičunkovske shromažděni razovitych občanu města. Valim rači pryč bo oni su taci „udělani“ a nerad bych se s nimi dostal do křížku.

